

LBRIS | We know
Cristina Beatrice Preda

PĂDUREA ÎNTR-O PARTE

ilustrații Cristina Mureșan-Toth

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2023

PĂDUREA ÎNTR-O PARTE

de Cristina Beatrice Preda

*Eu sunt o Poveste. Tu ești o Poveste.
Noi suntem Povești.*

O poveste de citit cu inima

Așa începe o Poveste. Poate una oarecare, poate una pe care o veți uita curând. Poate cea a unei fetițe care vede poveștile cu inima. Cei care iubesc poveștile au aflat între timp că doar așa poți vedea limpede, cu inima. Ceilalți... încă mai caută cu privirea.

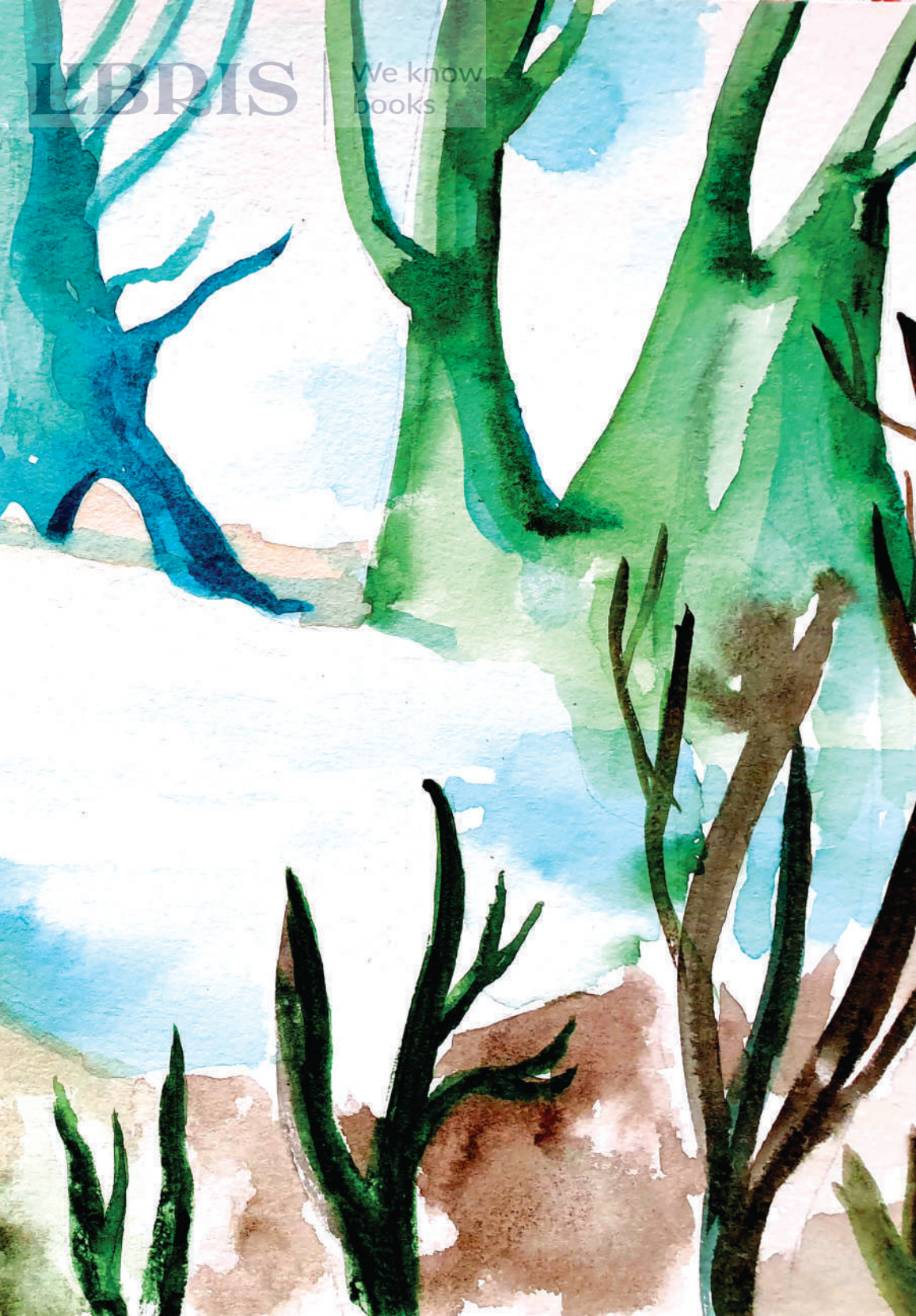
LIBRIS

We know
books

LEBRIS

We know
books

Numele ei este Andaluzia. Își adună părul în codițe cu panglici roșii, are rochii cu volane și țopăie desculță printre frunze tropicale și pereți cu iederă, deasupra orașului gălăgios. Deloc obișnuit, locuiește într-o Pădure Într-o Parte. Dar mai neobișnuit este... ce urmează să vă spun.

Deși mulți s-ar speria de un asemenea dar, Andaluziei îi răsună în minte ca un ecou vorba: „Limpede nu vezi decât cu inima”.

Ea vede poveștile cu inima. Le simte, le trăiește, le respiră.

Prietenul ei cel mai bun, Peștișorul, dimineța înoată printre gondole colorate și noaptea zboară peste cele mai înalte coloane spiralate. Pentru el, magia există, când dă din aripi și aprinde orice felinar.

Până ce, într-o zi, poveștile au început să dispară. Una câte una. Ale felinarelor, ale peștilor, ale pădurilor...

Nu-i de mirare că Andaluzia era foarte, foarte îngrijorată. Când să se ridice pe vârfuri ca să stropească pădurea cu apă, se uscaseră deja. Frunză după frunză, se sfărâma printre degete.

Dacă va rămâne așa?! Dacă nu va mai înverzi niciodată?! Fetița i-ar fi ascultat oricând foșnetul. Ar fi dat orice doar ca să o mai asculte o dată. Acum era prea târziu. Nu se auzea nimic în afară de pantofiorii ei târșâiți. Se puse pe o buturugă mică și se întrebă: Ți-am făcut vreun rău? Nu îmi mai am locul aici? Pădurea mea...

O altă frunză se desprinse. Așa ceva, trebuie să vă zic, nu se mai întâmplase vreodată în Pădurea Într-o Parte. Andaluzia se întoarse către ea și își ținu pentru o clipă răsuflarea. Acolo mai era cineva.

— Psst! Andaluzia!

De cum privi în sus, îi și zări aripile cu solzi deschise larg. Se mai liniști. El încă zbura.

— Peștișorul, de unde ai mai apărut? M-am uitat după tine toată dimineața, nu erai prin apropiere. Voiam să îți arăt... asta.

Peștișorul se lăsă puțin mai jos, ca să stea lângă Pădurea Într-o Parte. Ce văzu nu-l înveseli absolut deloc. Frunzele deveneau din ce în ce mai rare și mai greu de prins cu o coadă de pește. Pădurea se veștejea.

— Oh! A ajuns și la Pădure?! Credeam că se va opri la Turnul de Aur. L-a transformat într-o tînichia fără poveste! S-a topit tot aurul de pe el!

— Despre ce vorbești, Peștișorul?! Soare pe cer de va fi, se va întoarce întotdeauna după Turnul de Aur. Asta-i povestea lui. O poveste de mii și mii de ani. Cine ar îndrăz...

— Piticul Amăgitor, răspuse abia șoptit. Se spune că ar fi intrat în Turn, i-ar fi alungat lumina și că vrăjește poveștile, după care le ia după el. Se plimbă când întunericul cade și atunci întinde o, o, o...

— Ce întinde?!

— O plasă maaare, cât vezi cu ochii, se smiorcăi Peștișorul îngrozit. Pe toți solzii mei! Probabil că printre poveștile care au picat este și cea a Pădurii.

O ramură care se rupse o făcu pe Andaluzia să se uite când la Pădurea Într-o Parte, când la Peștișor.

— Poveștile sunt în primejdie. Noi suntem în primejdie. Ce ne facem, prietenule zburător?!

— Singura noastră scăpare... Ceața Povestitoare. Știe o mulțime de povești pe de rost, dar scrie și altele în răcoarea serii. Se pare că are niște păsări speciale care o ajută.

— Grozav! Să mergem la ea până nu o atinge Piticul Amăgitor! Trebuie să aibă un plan ca să

LBRIS

We know
books

salvăm poveștile. Pentru cei care încă visează și își pun speranța în ele.

— Nu-i atât de ușor pe cât pare, Andaluzia! Nimeni nu știe sigur unde stă Ceața Povestitoare. Ceilalți peștișori mi-au dat asta.

O hartă veche. Podul Plutitor, Micul Palat În-cruntat, Câmpia Oglindă, citi și fetița. Peste toate trebuiau să treacă pentru a o găsi pe Ceața Povestitoare. Pentru a salva și Pădurea lor Într-o Parte.

Pe un cer roz, printre clădiri de cărămidă și balcoane cu dragoni de fier, Andaluzia și Peștișorul plecară în depărtare, într-o aventură grandioasă. Dragonii de fier păreau atât de fioroși, cu solzii zbârliți și limbile lungi și ascuțite, că fetița își și întorcea capul.

— Aproape că am ajuns la Podul Plutitor! rosti Peștișorul bucuros, după o bucată de vreme, punând una dintre aripioare pe hartă.

— Auch! Peștișorule, mă lovești! Nu mai bate așa din aripi! îl certă fetița, care încerca din răputeri să țină pasul cu el.

— Ghici ce?! Nu am fost eu. Eu am cel mai elegant zbor dintre toți peștii, râse încetișor. Auch!

Pe deasupra lor, pe lângă ei, pe sub ei, pluteau în neștire o mulțime de scânduri și scândurele. Pe urmă, se așezau unele peste altele, pe niște crengi groase și întortocheate.

— Dacă nu aș fi trăit într-o Pădure Într-o Parte, aș fi spus că nu există așa scânduri! se minună Andaluzia.

— Este Podul Plutitor. Ce credeți?! Că nu va pluti?! coborî printre crengi un palmier lăptos.

Purta claia de păr în ochi, barba foarte lungă și stufoasă și frunzele mici, de un verde- deschis pe cap.

— Mă cheamă Pelo și apăr Podul Plutitor încă de când eram un puiandru. Nici nu mai țin minte cât timp a trecut. Voi cine sunteți?

— Eu sunt Andaluzia, iar el Peștișorul. Ne îndreptăm spre Ceața Povestitoare și avem nevoie să trecem Podul Plutitor, explică fetița, cu un nod în gât. Este singurul drum de pe harta noastră. Singurul pe care îl cunoaștem.

— Mhmm, să vedem... Ceața Povestitoare, o fetiță, un peștișor... în regulă! Mergeți!... se aplecă și scutură din frunzele subțiri ca paiul, aducând scândurile și scânduricile la picioarele Andaluziei.

IBRIS

We know
books

BRIS

We know books